

OZVĚNY
Z ORATOŘE
1/2021

Obsah

DAR PŘÍTOMNÉHO OKAMŽIKU	3
DOBŘÝ SKUTEK.....	5
CO MI „CORONA“ DALA A CO VZALA?.....	6
ZÁHADA KOLIBŘÍK.....	7
NÁŠ PEJSEK DENNY V DOBĚ COVIDOVÉ	9
ORATOŘ MAJÁK NA ULICI.....	10
ZAPŘAHEJTE, POJEDEME DO DALEKA... ..	12
OTEC JAN.....	13
POMÁHÁME SOCIÁLNĚ SLABÝM.....	15
HRÁT SI JE ZDRAVÉ	15
JSME S VÁMI ONLINE	18
CO SI MYSLÍM O TÉHLE SITUACI	19
VŠECHNO ZLÉ MŮŽE BÝT NA NĚCO DOBRÉ.....	21
MÍSTNÍ SKUPINA SDRUŽENÍ PANNY MARIE POMOCNICE (ADMA) V HAVÍŘOVĚ ZALOŽENA!	22

DAR PŘÍTOMNÉHO OKAMŽIKU

Všichni žijeme v dnešní chaotické a rychle měnící se společnosti. Život běžného člověka ztratil na klidu, jelikož nároky doby jsou velmi náročné. Setkáváme se s tím, že je kladen důraz na flexibilitu, pracovní výkon a neustálou dostupnost téměř 24 hodin k tomu, aby v případě potíží byl člověk vždy po ruce.

Za svůj život jsem si vyslechla mnoho životních příběhů smutných rodičů. Ti by chtěli být s vlastními dětmi více času, ale nemohou, jelikož by dětem nemohli dopřát základní potřeby. Maminky samoživitelky jsou rády, když alespoň zaplatí nájem, věci do školy a zajistí dětem jídlo do konce měsíce. Staří lidé čekají na své děti a vnoučata, ale se slzami v očích často říkají, že chápou, že dnes je doba jiná a náročná, ani jim to nezazlívají. Staří lidé často sdělí, že nechtějí být mladým na obtíž. Když mi toto sdělují, tak se často rozpláčou, jelikož jejich láska je velká, ale samota a bolest jejichduševětší. A to je jen zlomek ze životů lidí kolem nás.

Slyšela jsem také mnoho příběhů o tom, jak by lidé rádi vrátili čas, aby se mohli sejít s někým, kdo již není mezi námi. Jak moc by se chtěli lidé omluvit za svá neuvážlivá slova, která sdělili někomu, koho milovali, a již nemají možnost se omluvit.

Proč jsem zmínila pár zrněk ze života jiných lidí? Protože si uvědomuji, že každý člověk má dar! Jedná se o dar přítomného okamžiku. Celý náš život je jako jedno velké album od narození až po náš odchod z tohoto světa. Toto album se liší tím, že neuchovává fotky, ale zážitky. Každý takový zážitek je ve své podstatě přítomný okamžik, který je ukládán do alba, a pak se stává naší minulostí.

Lidé často žijí v minulosti a tu hodnotní, soudí, hledají viníky svého života, nebo plánují budoucnost, kterou si již dopředu malují černě nebo s nereálnými představami. A když se takových lidí zeptáte na přítomnost, zaprskají a stejně řeknou, že dnes je to stejné jako včera, protože včera to vše začalo. Lidé jsou natolik ponoření v minulosti a budoucnosti, že jim připadá přítomnost bezvýznamná. Stále se nešťastně přizpůsobují době a nárokům okolo. A takto jim uniká život mezi prsty.

Každý vědomě prožitý přítomný okamžik je velmi důležitý, jelikož se po svém odehrání stává minulostí, ale může ovlivňovat i správná rozhodnutí do budoucnosti, ale zároveň je přítomný okamžik natolik výjimečný, že se nebude opakovat. Být a žít v přítomnosti nám dává možnost být šťastnějšími lidmi, protože můžeme vždy ovlivnit, ať se děje cokoliv.

Výhodou uvědomování si přítomného okamžiku je také to, že my jsme jeho tvůrci. My rozhodujeme o tom, jak náš přítomný okamžik bude vypadat. Můžeme si uvařit dobrou kávu a v klidu si ji vypít a vnímat její teplo a chuť, i když je v práci chaos a nervózní kolegové běhají kolem. Po těžkém dni si vytvořit přítomný okamžik v podobě teplé sprchy a dobré večeře. Při hádkách si uvědomit, že takový okamžik je zbytečný a z hádky ustoupit a řešení tématu odložit.

O přítomný okamžik se můžeme i podělit. Jak? Jednou z možností jsou dobré skutky. Pokud uvidíte jakoukoliv příležitost uskutečnit dobrý skutek směrem k druhému člověku a svým přístupem vytvoříte přítomný okamžik pochopení a pomoci, připisuje se Vám přítomný okamžik jako dobrý skutek do Vašeho alba života a zároveň Vás jako člověka obohacuje. Přítomný okamžik pochopení a pomoci druhému je zapsán také v albu života obdarovaného. Tak dochází ke zdvojení přítomného okamžiku.

Přítomný okamžik je dar. Žijeme právě teď a právě tady. Tvořme lepší přítomné okamžiky ve svém životě a budeme šťastnější. Tvořme teď a tady a tím tvoříme lepší zítřky. A na minulost pak budeme vzpomínat v dobrém.

Všem čtenářům děkuji, že si přečetli tento článek. Že jste věnovali svůj přítomný okamžik těmto slovům, která právě čtete. Vytvářejte krásné přítomné okamžiky, ať máte bohatší život. Nezapomínejte na lidi, které milujete a můžete je navštívit, věnujte jim svůj přítomný okamžik, jelikož ten už se nikdy nebude opakovat. Nezapomínejte ani na sebe. Odměnili jste se dnes přítomným okamžikem? Přeji vše dobré.

Doxxy

DOBŘÝ SKUTEK

Vážení čtenáři, tento příběh, který vám budu vyprávět, se opravdu odehrál. Je to již tři roky, co pracuji v Církevním středisku volného času sv. Jana Boska, a to na pobočce Maják. Do našeho střediska docházejí ze dvou třetin děti z romských rodin. Já jsem si tyto děti za tři roky oblíbila. Já jako matka samoživitelka jsem vychovala sama dvě děti. Jsou už velké a soběstačné. Dcera vystudovala vysokou školu a pracuje v bance, syn vystudoval strojní průmyslovou školu a pracuje v automobilovém průmyslu. Jsem na ně jako matka hrdá a pyšná. Jelikož mě už tolik nepotřebují, začala jsem se věnovat dětem, které to potřebují a jsou za vše, co pro mě udělám, vděčné.

Každé z dětí v našem středisku by se rádo podívalo ke mně domů. Mohu říci, že některým se to splnilo při organizovaných výletech do města a ke mně domů se již mohli podívat. Jsou i takoví, kterým se splnil větší sen. Po dohodě s maminkou strávili se mnou víkend u mě doma.

Před Vánocemi jsem se domluvila s maminkou, která má 3 děti, že si jednoho z kluků, který o to hodně stál, vezmu na víkend domů. Maminka si tak bude moci aspoň trochu odpočinout. Společně jsme naplánovali víkend. Osud nám moc nepřál. Deni měl v týdnu při běhání venku s kamarády úraz. Doma jsem ho navštívila. Nechtěl ani k lékaři. Nakonec se mi ho podařilo přesvědčit, aby s maminkou k lékaři jel, a víkend u mě doma jsme odložili na další týden, až svolí paní doktorka a Deni bude v pořádku.

Vše se nakonec podařilo a v pátek po práci jsem si Deniho s jeho malým baťůžkem odvezla domů. Ještě tentýž den večer jsme šli spolu nakoupit. V obchodě při výběrech salámů ukázal na ten nejlevnější. V tu chvíli se mi mihlo hlavou, asi chodí s maminkou nakupovat, nemají moc peněz, ví, co maminka kupuje. V obchodě ukázal na kokosky a řekl: „Jano, ty jsou moc dobré.“ Nato jsem mu odpověděla: „Deni, ty kupovat nebudeme, ale spolu si je zítra upečeme, určitě ti budou chutnat.“

Cestou domů jsme prošli přes náměstí, kde stál betlém, rozsvícený vánoční stromček, spousta stánků, ohrada s živými

ovečkami a kolotoč. Nevěděl, na co se dříve podívat, ještě nic takového nezažil. Prosil mě, jestli by mohl aspoň jednou na kolotoč. Přání jsem mu splnila. Přála bych vám vidět ty jeho rozzářené oči, jak byl šťastný. Pak jsme spolu ještě ochutnali pečené kaštiny, které taky ještě nikdy neochutnal. A nakonec jsme si roztavili olovo.

Večer jsem vymačkala šťávu z pomerančů a nalila ji do sklenic na stopce. Spolu s Denim jsme si u večere přitukli. Rozsvítili jsme i svíčky na adventním věnečku, pustili si vánoční koledy a pak večer na dobrou noc pohádku, která běžela v televizi. Moc příjemná atmosféra.

O zmíněném víkendu jsme si s Denim udělali další výlety, včetně dětského parku. Musím říct, že byl moc spokojený a domů se mu vůbec nechtělo. Slíbila jsem mu, že jak budu moci, si ho zase na víkend vezmu, že mamince by na Vánoce moc chyběl a že ho má moc ráda. Pokud je to možné, měla by být celá rodina o Vánocích pohromadě.

Na závěr bych chtěla říct, že i já jsem si o víkendu odpočinula, uvědomila jsem si, co všechno mám a jiným se to nedostává. Chci vlastně Denimu poděkovat za úplně jiný pěkně strávený víkend.

Jana

CO MI „CORONA“ DALA A CO VZALA?

Všichni si momentálně procházíme těžkými dny. A není divu, že se nám v hlavě honí myšlenky, kdy přemýšlíme nad tím: O co vše jsme přišli? Co nemůžeme dělat? Proč nám to zakázali? Kdy už to vše skončí? Nejčastější otázky, které si kladu já, jsou tyto: Kdy už budeme moci otevřít středisko? Kdy budu moci s dětmi vyrábět nebo vařit v kroužcích? Kdy je konečně uvidíme, kdy se vrátí život k normálu?

V životě, by mě nenapadlo, že nastane tato situace a hlavně, že bude trvat takhle dlouho. Sice někteří by mi řekli, že mám být ráda za homeoffice. Ano, ze začátku to bylo fajn, ale postupem času mi dny přijdou nekonečné, nemůžu se dočkat, až budeme moct otevřít pro děti a zase s nimi trávit čas a povídat si, bavit se společně. Sice se snažíme být v kontaktu s dětmi online, natáčíme pro ně videa a vymýšlíme soutěže. Bohužel to nenahradí osobní kontakt, ale spolu to překonáme.

„Corona“ ovšem nepřinesla jen negativní věci, snažím se také najít na této situaci to dobré. Během práce z domova jsem měla možnost vyzkoušet si natáčet videa a poté se je naučit stříhat. Ovšem nestal se ze mne profík ve stříhu hodný hollywoodských filmů, ale dokážu si sama vložit do videa jednoduché efekty, hudbu či obrázky. Nejhezčí na tom je ten pocit, že to dokážu sama. Kromě stříhu videa mám také čas na kreativní činnost, ať už výrobu ručně dělaných dárků, malbu barvami a jiné. Mnozí z nás máme doma také domácí mazlíčky, a ti jsou nejvíc vděční za čas, který trávíme s nimi. Např. někteří pejsci začali v nočních hodinách chodit častěji ven.

A co na závěr? Nezbyvá než všem popřát zdraví a mnoho sil do dalších dnů. A věřit v lepší zítřky, kdy budeme moci dělat to, co nás baví - věnovat svůj čas dětem.

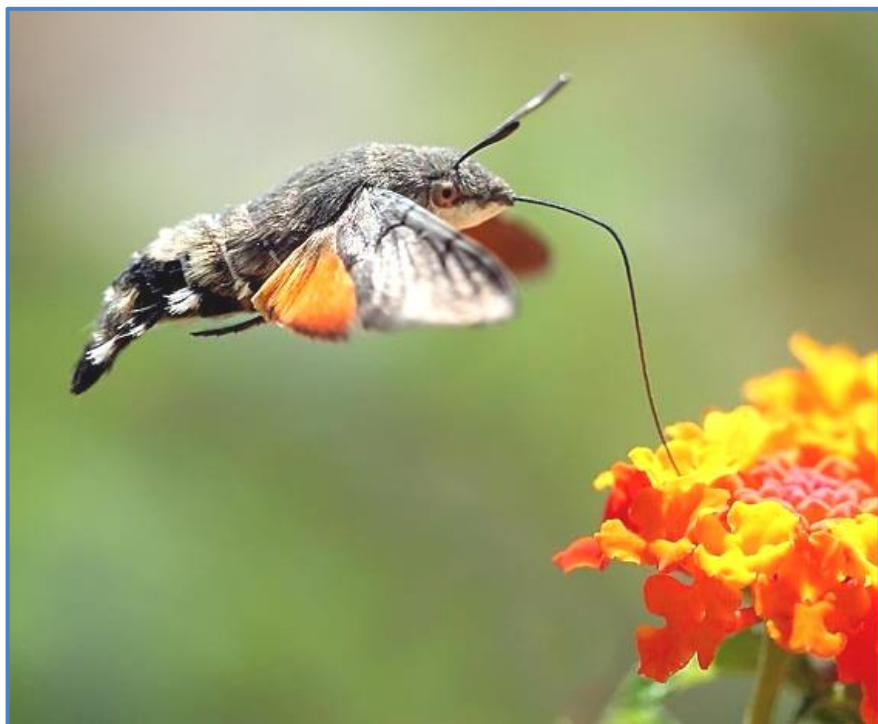
Lucka

ZÁHADA KOLIBŘÍK

V těchto dlouhých zimních měsících často vzpomínám na krásné slunečné léto, a tak jsem se rozpomenul na jednu letní záhadu. Jelikož se zajímám o exotické ptactvo, tak se na mne obrátili mí přátelé s neuvěřitelnou historkou, že jim na balkón na rozkvetlé muškáty lítá kolibřík. Že je to nesmysl, geograficky zcela nemožné (pocházejí z jižní Ameriky, že ani žádnému chovateli nemohl uletět, jelikož se tyto drobní ptáčky živí se nektarem květů v chovu v lidské péči téměř nenacházejí, si nenechali vysvětlit a stále trvali na svém. A tak slovo dalo slovo

a po několik nadcházejících dnů jsem pozoroval kvetoucí muškáty u nich na balkóně a co se nestalo – „kolibřík“ byl tu! Ale abych vás dále nenapínal, samozřejmě to kolibřík v pravém slova smyslu nebyl. Ze záhadného tvora se vyklubal motýl. Později s pomocí internetu jsme zjistili, že se jedná o motýla z rodu lišajovitých – Dlouhozobka svízelová (*Macroglossum stellatarum*), kterým se také říká kolibřík Evropy. A není divu, Dlouhozobka saje nektar z květů rostlin pomocí dlouhého sosáčku za letu, stejně jako opravdoví kolibříci, dokonce se jim podobá vzhledem a také stylem letu. A proto si člověk může připadat i na obyčejném balkóně plném rozkvetlých muškátů jako někde v tropických lesích Brazílie...

Pavel Toman

NAŠ PEJSEK DENNY V DOBĚ COVIDOVÉ

Coronavirová pandemie zasáhla do života téměř všech lidí. Byla výrazně omezena možnost našeho cestování nejen v rámci ČR, ale také do světa. Najednou jsme začali trávit většinu svého času doma, a v odlišných stavech. I já byla pozitivní (na covid-19), a tak mohu říct, že se nejedná o nějakou „rýmečku“, jak někteří tvrdí. Byla jsem doma s tátou, který na tom nebyl vůbec dobře a mámou, která byla v té době v karanténě a starala se o nás.

Jsem hodně ráda, že máme doma našeho chlupatého parťáka Dennyho, který vše sledoval a zřejmě asi nechápal, co se děje. V mnoha případech s naším chlupatým parťákem musím být za jedno. Musela to pro něj být také změna. Najednou své blízké viděl téměř neustále vleže a dokázal se vcítit do naší nálady. Zřejmě i on musel mít stresy a musel si zvyknout i na změnu životního rytmu, ale nebylo to na něm znát. Zvykl si na naši přítomnost a střídavě za námi chodil i do postele, kde si ulehl k nohám a vydržel dokonce i dvě hodiny odpočívat. Pravidelné vycházky s mámou byly pro něj velkým zpestřením.

Pejsci jsou velmi citliví na veškeré změny v jejich okolí a na tyto změny „umí“ reagovat, a to jsme pocítili i my. Příprava pejska na normální, „předcovidový“ život, je také velmi důležitá a jsme rádi, že jsme mu od 2měsíců režim nastavili tak, že to pro něj byla jen krátkodobá změna. Pejsek je vysoce sociální, smečkové zvíře, pro které odloučení od jeho „smečky“ může být velmi stresující. Pejsek v takové situaci umí svůj smutek dát velmi hlasitě najevo. To pak může být nepříjemné i pro naše sousedy.

Od malička jsme Dennyho trénovali na samotu a dodržování denního programu. Všechny činnosti, vycházky, tréninky, jídlo jsme museli naplánovat tak, aby probíhaly vždycky ve stejný čas a odpovídaly svým rytmem době, kdy budeme v práci. Psi takovýto pevný rytmus vyžadují, je velmi důležitý pro jejich duševní zdraví a pohodu.

Jak jsme Dennyho učili samotě? Zpočátku jsme ho zavřeli do jedné místnosti (v našem případě kuchyně), kde bude sám, jen na pár chvil. Po příchodu jsme ho hodně pochválili a odměnili. Tyto intervaly

jsme neustále prodlužovali až asi na 30 minut. Vždy nám vydržel 30 minut sám. Postupně jsme zkoušeli i delší odloučení a vždy vydržel a netesknil. Denny si zvykl na jedno konkrétní místo, kde na nás vždy čekal. Několik dnů před nástupem do práce, nebo jinou změnou životního rytmu, jsme se na daném místě s Dennym rozloučili a na daném místě nás také vítal. Je fajn, že jsme Dennymu dali větší prostor a vždy nás vítal nejen u dveří, ale také v obýváku a kuchyni. Při loučení jsme nemuseli používat žádný povel, jako je např. zůstaň, čekej apod. Každý povel pro pejska totiž po odchodu nemáme možnost zrušit a to by byla velká chyba. Je dobré při odchodu použít slova jako „ahoj, čau“ a podobně a samozřejmě použít pamlsek, což se nám hodně osvědčilo.

Všichni se už těšíme, až zase bude svět takový, jako dřív. Teď máme nejlepší příležitost, jak svým parťákům ukázat, že je máme rádi, že nám na nich záleží a pomoci jim, jak se dostat do toho „normálního světa“ bez bebíček na duši.

Vendy R.

ORATOŘ MAJÁK NA ULICI

Díky situaci s covidem máme od začátku ledna klub Maják opět uzavřen. Vytváříme sice některé online aktivity v rámci našeho střediskového Don Bosko Mixéru, ale osobní kontakt je určitě nade všechny online aktivity. Myslím si, že v tomto ohledu má pobočka Maják určitou výhodu, protože v jejím okolí „majákovské“ děti neustále potkáváme na ulicích. Máme tak možnost s nimi osobně prohodit pár slov a sdílet jejich radosti a starosti. Například při nedávné sněhové nadílce proběhla na ulici spontánní koulovačka s „našimi“ dětmi a některé „maličké majákovce“ jsem chvíli vozil na sáňkách po zasněžených ulicích starého Šumbarku. Přitom bylo na hygienu samozřejmě dbáno, jelikož sáňky měly takřka 2 m „tahací“ provázek, takže všechny vládní pokyny byly dodrženy. Poblíž Majáku se nám pedagogům z této pobočky často stává, že když nás děti vidí, tak už z dálky nás zdraví a běží k nám, covid-necovid. A vzhledem k tomu, že

v této lokalitě dlouhodobě bydlím, tak zažívám víceméně každodenní letmá setkání s „majákovskou oratoří“ na ulicích, na zastávkách, v obchodech apod. Určitým překvapením pro mě bylo, když jsem začal potkávat některé „majákovce“ v úplně jiné části Havířova, a sice poblíž bydliště mých rodičů. Je to dáno tím, že v sociálním zařízení Armády spásy, které se tam nachází, je v současné době ubytováno vícero „majákovských“ dětí se svými maminkami.

Každopádně máme s kolegy z Majáku radost, že přes všechna nařízení zažíváme neustálá spontánní setkání s našimi dětmi, nicméně těšíme se na to, až zas budou moci přijít děcka k nám do Majáku.

Bobr

ZAPŘAHEJTE, POJEDEME DO DALEKA...

... Jenda a Vašek Hurníkovi zapřáhli do nebe.

Když jsem uslyšel o odchodu P. Vaška Hurníka, tak jsem si vzpomněl na známou píseň Spirituál Kvintetu:

Já se těším, já se těším, haleluja, haleluja, haleluja.

Zapřahejte, pojedeme do daleka, kočárem vrzavým,
uvidíme, co nás všechno v ráji čeká, kočárem vrzavým.

Já se těším do nebe, já se těším do nebe,
haleluja, do nebe, pojedeme kočárem vrzavým.

Čistá kuchyň a čisté nádobí
a hlavně všeho velké zásoby,
rajská hudba v rajske záhradě
rajská šťáva teče po bradě....

Ano, Jenda, který odešel na věčnost před dvěma roky, a jeho brácha Václav častokrát zapřahali vozík za svou škodovku. Kdysi 120L, později Felicii 1,3. Jezdili s tímto kočárem vrzavým v době totality i svobody. Vždy však s myslí i srdcem upřeným na mladé a pro mladé. Vozili všechno možné, varhany a vybavení pro scholu, když jezdili sloužit táborové mše svaté od města k městu, od tábora k táboru. Nebo když zase měli nápad a vozili vybavení pro kováře, a tak zpestřovali na chaloupkách i o prázdninách program spočívající v možnosti něco si skutečně ukovat. Nebo když vozili plný vozík „tepichů“, aby dětem nebylo ve stanech od země zima. To bylo hned po revoluci, když ještě jsme neznali karimatky ani jsme neměli podsadové stany. Jsou příkladem pravých synů Don Boska, pravých salesiánů. Řídili se heslem, které dostávají salesiáni vyryté na kříži v den věčných slibů – Snaž se být milován. Byli nekonečně obětaví a trpěliví. Všichni je měli rádi.

Jendo a Vašku, orodujte za nás, orodujte za oratoře!

Jindřich Honěk

OTEC JAN

Otec Jan Hurník SDB (Jenda) patřil k zakladatelům nynějšího díla Dona Boska v Havířově. Při letošním 30. výročí jeho vzniku bych rád zmínil osobu Otce Jana, která sice nenápadným, ale nezanedbatelným způsobem, ovlivnila vznik Božího díla v Havířově, stejně jako stovky kluků a děvčat a příznivců Dona Boska, v blízkém i vzdáleném okolí.

Otce Jana jsem poznal za hluboké totality, když jsme se jako mládežníci scházeli k tajným duchovním cvičením (rovněž s Otcem Václavem Filipcem SDB, Václavem Hurníkem SDB a Jaroslavem Němcem SDB v Dobré u Frýdku Místku).

Po roce 1989 společně s Jidřichem Hoňkem st. se Jenda s ostatními příznivci aktivně podílel nejen na vrácení kostela sv. Josefa v Ostravě salesiánům (od Krajské vojenské správy), ale také praktickou pomocí, např. při zajištění materiálu pro výrobu zvonu do téhož kostela (materiál přivezl na vozíku z Vídně). Pro Otce Jana byl vozík „zapřažený“ za autem charakteristický – časem na něm vozil motokáry a podobné věci na akce, které pořádal pro mládež – jeho slavné „Vanderoratorium“. Najezdil jako řidič i společník Jindřicha Hoňka st. tisíce kilometrů na tzv. „žebavých“ cestách do Německa a Rakouska, kde získávali prostředky pro činnost a výstavbu střediska a kostela sv. Jana Boska v Havířově.

Otec Jan byl nenápadný, vždy usměvavý a přátelský. Pro děti a mládež žil jako pravý salesián. I když jeho víkendové programy nebyly postaveny na nejnovějších pedagogických poučkách (často improvizoval), děti a mládežníci ho brali a měli rádi.

Chtěl jsem na Otce Jana vzpomenout při výročí 30 let vzniku díla Dona Boska v Havířově – pamětníci si usměvavého Jendu vybaví.

Pro ty, kdo ho neznali, bych ho rád přiblížil tak, že byl živoucím příkladem dobrého salesiána, který svým životem dokázal, že děcka dobře poznají, kdo je má rád – a na tomto se pak dá stavět Boží dílo. Díky, Jendo.

Pavel Honěk

POMÁHÁME SOCIÁLNĚ SLABÝM

Několikrát za rok k nám do střediska Maják dostáváme od dobrodinců věci pro potřebné. Než se věci rozdají našim klientům, je třeba je probrat a roztrždit. V darovaných věcech po probrání a roztržení je možné najít obuv, knihy, časopisy, kosmetiku, povlečení, ubrusy a také oblečení jak pro mladší generaci, tak i pro starší. Nejdříve oslovíme klienty ze sociálně slabých rodin, kteří k nám docházejí do kroužků, zda z dovezených věcí něco nepotřebují. Pokud si někdo z klientů něco vybere, informujeme rodiče, kteří k nám přijdou na pobočku Maják pro vybrané věci. Jestliže si některý z oslovených rodičů nemůže pro věci přijít, snažíme se jim vyhovět a nabídnout donesení věcí až domů.

O věci je velký zájem. Vždy se nám podařilo všechny věci rozdat a rodiče klientů se informují o dalším dovozu věcí. Máme radost z toho, když uvidíme některou z věcí u našich klientů. Jsme rádi, že můžeme pomoci našim klientům i takto materiálně, nejen volnočasovými aktivitami.

Nikola

HRÁT SI JE ZDRAVÉ

Hra je pro nás všechny životní potřebou. Hra je nezbytným průvodcem dětství, vyznačuje se určitým druhem činností. Dá se říct, že se při ní jednoznačně projevuje tvořivost, vlastní iniciativa a zájem o pohybovou aktivitu. Již od dětství se jí učíme a jsme schopni rozeznat množství a charakter zátěže, který prospívá našemu zdraví a zdatnosti.

Pohybová aktivita je tvořena hrou, která nás unáší a obdarovává přítomností. Co by nás mělo nejvíc zajímat je však pohyb, a to pohyb pro život, krásu, radost, uvolnění, kondici, osvěžení a dobrou pohodu celého organismu.

Důležitost je však nutno vidět v tom, že se dítě učí poznávat život, pomáhá při výchově jeho vůle i charakteru a hlavně ukázněnosti.

Domnívám se, že pěstováním citu pro spravedlnost v dětech má smysl pro jeho přátelský vztah, a to nejen k sobě, ale i k ostatním.

Ze své již sedmnáctileté pedagogické praxe mohu potvrdit, že mezi nejoblíbenější hry pro děti patří takové, kde musí překonávat určité překážky. Když se jich na jejich pocity během překonávání překážek zeptám, tak mi odpovídají, že se do hry vnáší dobrodružství spojené s rizikem a napětím.

Hry pro předškolní mládež zabírají velkou část dne. Hrou se dítě mnohemu naučí, a tak i připraví pro práci a život. Během hraní se děti v rámci sociálního styku seznámí s hlavními aspekty osobnosti a jsou schopné usoudit, zda mají či nemají v dané hře pokračovat. Proto je důležité různé druhy her obměňovat a klást požadavky na odlišné psychické procesy, stavy a vlastnosti.

Ve společenských hrách jsou četné a rozmanité příležitosti k získání zkušenosti v různých sociálních rolích k ventilování konfliktů i k jejich řešení, formování zkušeností a sociální interakci, vztahů a spolupráce. Hlavními rysy jsou volnost, radostnost a lehkost.

Hry rozvíjejí – obratnost, rychlost, vytrvalost a sílu, ale nejdůležitější jsou jejich pravidla, která by se měla dodržovat. Pokud bych měl někomu poradit, čeho se při hrách držet a čeho by se měl naopak vyvarovat, tak bych dal tato doporučení:

- a) Důležité je na hře to, že prostředí, ve kterém se hraje, nesmí být nebezpečné zdraví a životu dětí
- b) Hra by měla vést nejen k rozvoji tělesnému, ale převážně duševnímu
- c) Hra by měla být vedena pedagogem, který celou hru vysvětlí, a to tak, že děti budou jejími pravidly motivovány ke spolupráci
 - důležitý je název hry
 - vysvětlení pravidel je stěžejní pro její hladký průběh
 - stanovením času a způsob zahájení / ukončení hry stejně jako podmínky k vítězství
 - pochopení hry je základ
- d) Hra by neměla a nemůže děti vyčerpat natolik, že nebudou schopny v ní dále pokračovat

- e) U některých her je přímo vhodné, aby se jich účastnil i organizátor či vedoucí, nesmí však zapomínat na to, že pouze on nesmí ztratit kontrolu nad celým průběhem hry a dodržování pravidel všemi hráči.
- f) Soutěživost nesmí vést k tomu, že se nám děti začnou buď slovně nebo fyzicky napadat.
- g) Hru musíme neustále sledovat a hlavně si všímat chování jejich účastníků
- h) Nesmíme zapomínat na to, že ne každá hra je natolik motivující, že nás vede k týmové spolupráci. V každém týmu jsou totiž slabší a silnější a jejich vzájemná spolupráce a respektování se navzájem je vede k sebeúctě.
- i) Nezapomínej na to, že hra má svůj konec a ať se jedná o vítěze či poražené, vede děti k prožitku, který příště může být jiný.

Závěrem jen pár slov k tomu, jaké to bylo v mých podmínkách.

Již od útlého věku jsem byl rodiči veden k tomu, abych se necítil být zaneprázdněný. Rozhodnutí, že budu mít sourozence, bylo z jejich i mého pohledu velmi správné. Čas trávený s bratrem a do jisté míry rivalita a soutěživost nás navzájem obohacovala. Rodiče byli ti, kteří určovali pravidla hry, které jsem byl schopen rozpoznat až poněkoliha letech. Hra nás vedla k toleranci, respektu, pochopení se navzájem, pomoci jeden druhému, podpoře, přátelství a kamarádství. Čas věnovaný právě nám, byl tím největším návodem, jak se v dalším životě naučit překonávat určité překážky všedního života v rozdílném prostředí. To, že jsme byli vedeni spolu s bratrem ke sportu, nám vše usnadnilo. Společně se dokážeme vyrovnat s nově vzniklými překážkami a snažíme se rodiči předané zkušenosti aplikovat v prostředí svých rodin a svým dětem, a to v jiných dimenzích. To, že jsem pedagog a vše mohu předat dále i jiným dětem, je výhodou jen a jen pro ně samotné. V současné době je rodinné prostředí hodně a hlavně negativně ovlivňováno okolním vývojem společenských vztahů, které jsou založeny na financích a politických rozhodnutích. Já sám mohu svým rodičům jen děkovat, poněvadž to, co do mě vložili, zužitkovávám postupně a nikdy nezapomenu na čas prožitý s nimi.

David R.

JSME S VÁMI ONLINE

Už to bude skoro jeden rok, co se mezi nás vetřel corona virus a nechce se mu pryč. Tato událost měla i nepříjemný vliv na provoz našeho střediska. Jak jsme se s tím vypořádali? Vymysleli jsme Bosko mixér.

Bosko mixér je projekt napříč všemi pobočkami naší organizace, pomocí kterého udržujeme kontakt s našimi dětmi, ale i širokou veřejností pomocí nabídky online příspěvků. Začalo to tak, že jsme si jednou společně sedli a začali přemýšlet nad tím, jak se s dětmi zkontaktovat, když ony nemůžou k nám do střediska. Přemýšleli jsme, jak to celé uchopit a co můžeme jako organizace pomocí sociálních sítí nabídnout. Nápadů bylo celkem dost. První realizací bylo, že každá pobočka bude mít pro své děti vlastní online program. Na Šumbarku, Městě a Majáku vznikly pořady o vaření, tvoření, zpívání a sportování. Vznikl soubor naučných videí jako Bíbíchef, Vaříme s Luckou, nebo Tvoření s Luckou a kreativ, také rady a triky ze stolního tenisu, basketbalu, nebo taekwonda. Abychom s veřejností byli i v osobnějším kontaktu, jednou týdně probíhalo živé vysílání přes Instagram. Ti, kdo se připojili, si mohli s vedoucími pokecat, zahrát zajímavé hry a zasoutěžit o ceny. Dalším zajímavým programem byly kešky, nebo kvízy. Hlavně kešky měly a stále mají velký úspěch. Každý týden jsme po Havířově schovali pět krásně namalovaných kamínků a sledující je pomocí nápovědy v podobě fotek mohli jít hledat a následně nám poslat fotku úlovku. Vznikaly také spontánní akce jako online adventní kalendář, soutěž Máš na to, nebo putování s Mikulášem. Bosko mixér se stále vyvíjel a vyvíjí. Nedávno nás napadlo, že bychom mohli příspěvky jednotlivých poboček sdílet navzájem, a tak jsme si rozdělili program tak, že každý týden zajišťuje jedna pobočka a sdílí ho s ostatními. Program se také trochu změnil. Vychází zajímavá videa pedagogů, třeba z celodenního výletu, nebo o tom, jaké mají domácí mazlíčky. Osvědčené programy jako kvízy, kešky, videa o vaření, nebo živé vysílání stále pokračují.

Samozřejmě budeme rádi, až to situace dovolí, že budeme moci být v kontaktu s našimi klienty přímo na pobočkách. Přece jen osobní kontakt a nabídka zajímavých programů a kroužků osobně na pobočkách je o mnoho zajímavější jak pro pedagogy, tak pro děti. Momentálně připravujeme letní příměstské tábory, tak věříme, že se uskuteční. Pokud o Bosko mixéru nic nevíte a rádi byste zjistili více, navštivte naše webové stránky nebo sociální sítě jako instagram, nebo facebook. Když do vyhledávačů napíšete Don Bosko Havířov, tak nás určitě najdete.

Jirka

CO SI MYSLÍM O TÉHLE SITUACI

Ahoj čtenáři! Jsem ráda, že si právě čtete tento článek, jelikož vám mohu povědět, jak se na ten uplynulý rok dívám já. Každému rok 2020 způsobil nějaké trable. Mě osobně minulý rok způsobil plno problémů, se kterými jsem bojovala a musela jsem řešit mnoho obtížných situací. Mám strašně smíšené pocity od té doby, co nám do života vstoupil covid. Tehdy jsem si začala uvědomovat, že najednou každý projevoval své pocity, myšlenky a názory. Více se dalo poznat, kdo ti lidé doopravdy jsou. Já se zprvu o covid moc nezajímala, jelikož jsem myslela, že z tak daleké země se to k nám nemůže dostat. Když

jsem zjistila, že je covid i v České republice, také jsem byla nesvá. Myslím si, že každý je ovlivněn touto situací a více ukazuje svoji osobnost a charakter v projevech vůči druhým. Lidé vůbec nebyli připraveni na tuto obtížnou situaci. Mnoho lidí se začalo starat jen sami o sebe a neohlížet se na ostatní lidi. V tu chvíli lidé zapomínali, kdo vlastně jsou a začali se k sobě chovat jako ... – no hloupě. V době, kdy se zavíraly v neděli obchody, lidé začali vykupovat jídlo, aniž by nechali něco pro ostatní, vykupovali lékárny, aniž by si uvědomili, že je někdo potřebuje v tu chvíli víc, než oni sami. Všichni měli nakoupené jídlo, jako by se připravovali na třetí světovou válku.

Ale jak čas plynul, tak si lidé začali zvykat na situaci, která dosudtrvá, a začali se vracet do života i s jeho omezeními – třeba nošení roušek, nedostupnost některých služeb, zboží atd.

Říkala jsem si, že když máme tolik času, tak se chci posunout o kousek dál ve svém životě a nepřemýšlet jen o tom, kdy se otevřou obchody nebo kadeřnictví. Moje práce mě naplňuje, protože mohu pracovat s dětmi, na kterých mi záleží, a mohu je vést kupředu a něco je naučit nebo jim zkrátka jen naslouchat. Jelikož je naše středisko volného času nyní zavřené, tak zkrátka pracujeme z domu, připravujeme program přes sociální sítě a natáčíme vlogy (videa, která zaznamenávají nějakou cestu či výlet protagonisty, a mají povzbudit diváky, aby také „hnuli kostrou“).

Já jsem měla chvíli také čas pro sebe a rozhodla jsem se, že se budu věnovat víc sama sobě a dříť na tom, co jsem si plánovala už delší dobu. Hlavně se snažím myslet pozitivně a plnit si své cíle. Máme tu nový rok 2021 a je načas dělat věci, které jsme doposud nestihli. Čas strašně rychle ubíhá a my to nemůžeme zastavit, ale také můžeme dělat něco pro sebe, okolí a pro lidi, na kterých nám záleží. Člověk si až po delší době uvědomí, co vlastně má a čeho chce dosáhnout. K tomu uvědomění mi covidová doba pomohla. Tak vám přeju mnoho úspěchů v roce 2021, buďte na sebe opatrní, pomáhejte tam, kde je to nejvíc potřeba, myslíte pozitivně, a hlavně se mějte rádi.

Barča

VŠECHNO ZLÉ MŮŽE BÝT NA NĚCO DOBRÉ

Vážení přátelé,

rád bych Vás krátce informoval o technickém stavu a modernizaci našich poboček v části Havířov - Město a Havířov - Šumbark za uplynulý rok 2020. Dále také, jaké nejdůležitější úpravy a modernizace vnitřních a venkovních prostor jsou v plánu pro letošní rok.

V uplynulém roce se zásadně podařilo modernizovat a upravit více prostor na pobočkách než bylo původně plánováno, a to především z důvodů omezení provozu kvůli pandemii koronaviru. Stěžejní modernizace spočívala ve výměně všech původních dřevěných oken za plastová na pobočce Město, které v plné výši financoval zřizovatel, a to Biskupství ostravsko-opavské. Zároveň zde byla kompletně vyměněna stínící technika všech oken.

Druhá zásadní oprava proběhla na pobočce Šumbark a byla zaměřena na tělocvičnu. Zde práce spočívaly v renovaci palubkové podlahy tělocvičny, v kompletní výmalbě, v opravě nefunkčních svítidel a výměně tří vstupních dveří do tělocvičny.

Na pobočce Město taktéž ke zkvalitnění práce s dětmi při vaření přispělo dokončení výměny kuchyňské linky, která je nyní kompletní včetně základních spotřebičů. Navíc se stihla na této pobočce upravit herna v 1. nadzemním podlaží a také prostor u recepcce.

V tomto roce bychom rádi realizovali například opravu spojovacího chodníku na pobočce Šumbark, který propojuje parkoviště až k místnímu chodníku, čímž by byl zajištěn pohodlnější přístup osob ke vstupu do této pobočky. Dalším záměrem pro první pololetí v prostorech pobočky Město je realizace pokládky nové podlahové krytiny, úpravy místnosti v 1. podzemním podlaží, která začne být využívána v následujícím školním roce, a také dojde k umístění nových herních prvků v zahradě pobočky Město. V druhém pololetí tohoto roku je v plánu rekonstrukce sociálního zařízení a výmalba fasády rovněž v pobočce Město.

Tímto jsem shrnul klíčové opravy, které byly provedeny a i ty, které nás pro letošní rok čekají. Nicméně práce našich údržbářů nespočívá pouze v těchto rozsáhlých opravách, ale po celý rok tito zaměstnanci zajišťují bezproblémový chod všech poboček.

Bc. Pavel Bošanský

MÍSTNÍ SKUPINA SDRUŽENÍ PANNY MARIE POMOCNICE (ADMA) V HAVÍŘOVĚ ZALOŽENA!

Sdružení PMP založil Don Bosko dne 18. 4. 1869.

K adoraci Nejsvětější svátosti, ke chvále Panny Marie Pomocnice a modlitbě za dobrodince se scházíme v kapli PMP na modlitbu růžence. Vždy 24. dne v měsíci nebo v nejbližším termínu.

Před více než rokem jsme chtěli navázat na zde žitou 30 letou tradici úcty k eucharistii a k PMP, založenou P. Vaškem Filipcem SDB a požádali tehdejšího provinciála P. Vaculíka o vyjádření. Petr Vaculík SDB dne 22. 7. 2019 napsal:

Milý Jindřichu,

založení skupiny Sdružení Panny Marie Pomocnice v Havířově s radostí vítám a podporuji.

Už v roce 2014 jsem aktualizoval všeobecná pravidla pro naše místní podmínky, aby bylo jasné, o co nám jde.

- Sdružení pomáhá na osobní cestě ke svatosti a podporuje salesiánský apoštolát.
- Podporuje osobní oddanost a veřejnou úctu k Panně Marii Pomocnici křesťanů.
- Podporuje úctu ke svátostnému Ježíši – Nejsvětější svátosti.

V dopise (24. 11. 2020) píše nový provinciál P. Martin Hobza SDB: „ Co se týká zřízení skupiny ADMA. Jak jsi mohl číst i na přihláškách, které jsi mi předal, je tam možnost dvojí příslušnosti. Zjednodušená – ta je dána tím, že skupinu schválí ředitel místní komunity SDB. Tato forma je už platná od okamžiku, kdy vám přihlášky podepsal Jirka Caha.“

To se stalo dne 1. 10. 2020.

Do budoucna by mělo ještě dojít dle stanov ke spojení se Svatyní Panny Marie Pomocnice v Turíně.

Článek 9

Spojení se svatyní Panny Marie Pomocnice v Turíně

„Sdružení Panny Marie Pomocnice je bytostně spojeno se svatyní v Turíně na Valdoku. Podle svědectví Dona Boska je možno říci, že Panna Maria nejen zasahovala při stavbě, ale od té doby rozšířila svou ochranu do celého světa.

To je důvod, proč je Sdružení povoláno, aby zůstalo ve spojení s tímto posvátným místem.

Proto každé místní Sdružení pěstuje prostřednictvím dialogu a solidárnosti zvláštní spojení se svatyní Panny Marie Pomocnice v Turíně na Valdoku a s Prvotní skupinou, která tam byla ustanovena. To navrhne všechny prostředky, které takové spojení usnadňují.

Jak je to symbolické.

Kaple PMP jako dítě a bazilika PMP jako matka.

Tak je to správné, tak to má být.

Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás.

Jindřich Honěk, diákon

Člen místní skupiny ADMA Havířov

P.S. Panna Maria se postará. Jednou to bude. Jak u Dona Boska.

USPOŘÁDÁNÍ SDRUŽENÍ PANNY MARIE POMOCNICE:

V Salesiánské provincii Praha, tj. na území České republiky, a ve svěcených misijních územích je dvojitá možnost příslušnosti k SPMP – zjednodušená místní a úřední oficiální forma.

1. MÍSTNÍ SKUPINY schválené místní církevní autoritou, ředitelem salesiánské komunity SDB nebo ředitelkou komunity FMA. Jsou to malá společenství věřících, jejichž členové zachovávají výše uvedené závazky a setkávají se každého 24. v měsíci k modlitbě. Svědomím místního faráře podporují salesiánský apoštolát a život farnosti.

2. MÍSTNÍ SKUPINY schválené provinciálem Salesiánské provincie Praha a přidružené k Prvotní skupině ve svatyni Panny Marie Pomocnice v Turíně podle Obnovených pravidel ADMA ze 7. 10. 2003.

SPMP Sdružení Panny Marie Pomocnice

Pan/paní
pokřtěn/a dne
v
bydlištěm

patří:
→ k místní skupině Sdružení Panny Marie Pomocnice ustanovené při kostele
sv. v
schválené ředitelem komunity.

.....
datum, podpis ředitele komunity

→ k místní skupině přidružené k Prvotní skupině ve svatyni Panny Marie Pomocnice v Turíně

.....
datum, podpis provinciála SDB